

מיכתבים

(המשך מעמוד 3)

היורדיקה שלו עומד למכירה, יותר מהגדרה סתמית (רופא המושכות במאה הקודמת).

מזיא (1858-1930) היה יליד רוסיה, ששימש, לזמנו לימודיו (רפואת עיניים) בגרמניה ובי שווייץ של סוף המאה הקודמת, כעוזר-חן בבית כנסת בברלין וגם שלח ידו בהמצאת כל מיני פטנטים למניעת שריפות באולמותיהם של תיאטראות (כגון מסך-ביטחון מיוחד וכיוצא באלה). וכאשר הוא עלה ארצה לתפקיד רופא במושבות הבארון (ראשוני-לציון, עקרון, גדרה) הוא לא הסתפק בלימוד תורת הרכיבה (לפי עצתו של הבארון, על-מנת שיוכל להיות נידד בין המושבות), אלא גם נודע כבלשן (היה זה הוא שנתן את השם טכניון למוסד בחיפה), שסייע, בין השאר, לאילעור בדיהודה כקביעת המונחים הרפואיים במילוננו העברי הגדול וכמובן, גם כאספן של כתבי-יד עבריים, העומרים, כאמור, כימים אלה למכירה. **שלום זינר, ראשון-לציון**

השם הוא יפה

על שמו המדוייק של מרכז מחקר תל-אביבי.

נהיה מאוד אסירי-תודה לכם אם תוכלו לוודא ששמו של המוסד שלנו, המרכז למחקרים אסטרונומיים-על-שם יפה, אוניברסיטת תל-אביב, יצוטט בעיתונכם במדוייק.

אחרי ויכוחים ודיונים עם האיש שהיטיב עימנו, ושמו הוא מאל יפה, סיכמנו שנשאיר את השם כפי שצוטט לעיל ולא נשנה אותו ונעשה כל מאמץ שאמצעי-התיקורת יצטווהו במדוייק.

אלוף (מילי) אהרון ריב, ראש המרכז, תל-אביב

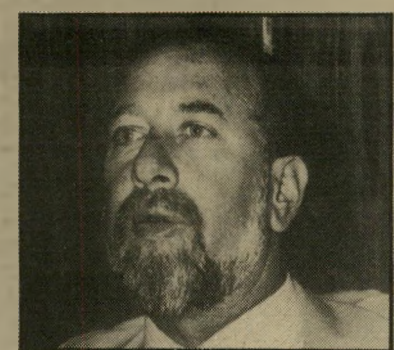

המשך חקירתו. מאחר שדיסנצ'יק מכחיש מכל וכל שהוא דיבר עימו, ברור כי אוולאי העליב מישהו אחר. מן הראוי היה לציין זאת בגוף הסיפור.

קליא יני.
עורך "מעריב", עירי דיסנצ'יק, נעלב מקטע שחופע אצלנו לפני שבועיים במדור או"ש שם על קטע בעדותו של אלברט אוולאי, הכוכב של מיספט. הפגישה הלילית. נאמר בקטע זה כי עורך מעריב התקשר עם אוולאי,

צלב הבורג

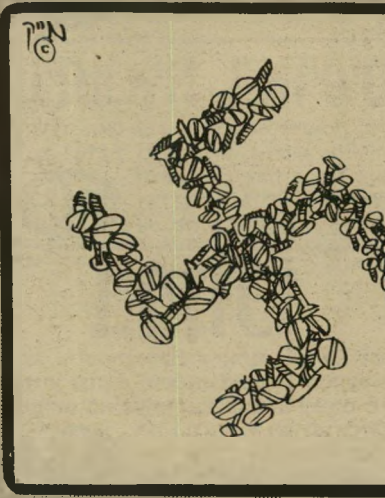
במשפט ג'ון דמיאניוק פתח פרקליט המדינה, יונה בלמון, את טיעונו לעניין העונש בהוכיחו קאריקטורה שהופיעה בעיתון, ובה נראה בורג קטן של צלב-הקדם. קשה לדעת איזו קאריקטורה משכה את תשומת-ליבך, כי שתי קאריקטורות על נושא זה הופיעו עו ביום אחד בשני עיתונים שונים. בבוקר של היום השלישי, לפני שבועיים, הופיעה בדישות אחרונת קאריקטורה של מייק, ובה צלב-הקדם המדוכב כולו מברגים קטנים. באותו היום בערב הופיע גליון העולם הזה, ובו קאריקטורה של אנשולם, שהראתה צלב-הקדם, שאחד מברגיו נפל. שתי הקאריקטורות צוירו בלי קשר זו לזו. הצירוף של אנשולם היה בירי כבד יומיים לפני

דיסנצ'יק

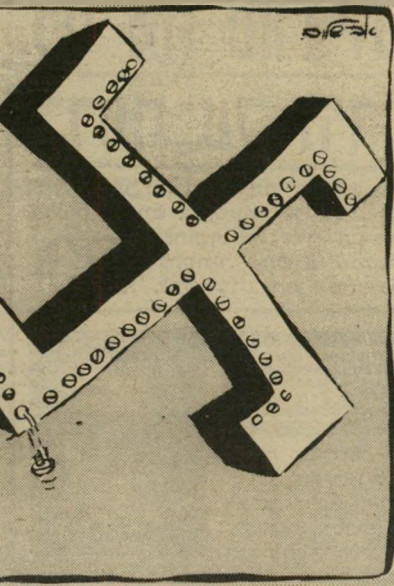
ושזה העליב אותו בצורה גסה ביותר. בין השאר אמר לו, כבירי כולו: "מי אתה בשבילי בכללי?" דיסנצ'יק מכחיש ששיחה זו התקיימה בכלל, והוא מצביע על קטע אחר בפרוטוקול, שבו נחקר אוולאי לגבי אותה השיחה. וכך התנהלה החקירה: "התקשר אליך העורך של מעריב?" "עורך או בותב, התקשר אלי ואמר לי שהוא רוצה תגובה על המיכתב שפורסם." "ואתו עורך או כתב אמר לך שהוא העורך של מעריב?" "יכול להיות שהוא אמר לי או אויל התבלבלתי שם, ובמקום כתב אמרתי עורך."

מבאן ברור כי אוולאי אינו בטוח שדיסנצ'יק דיבר איתו, והוא עצמו הביע ספק בכך כי

"הברגים הקטנים": מייק

כן, ועל כן לא ראה אנשולם את הצירוף של מייק. ואילו מייק לא יכול היה לדאוג את הצירוף של אנשולם. והי תופעה תדירה למדי בין קאריקטוריסטים. פלוגי מציייר קאריקטורה. כעבור כמה ימים מופיעה קאריקטורה של אלמוני, והכל בטוחים שהעתיק אותה. יכולות להיות האשמות בפלאי גיאט. אך למעשה יכול רעיון זה לעלות בדמיונם של שני אנשי קורה שמישהו ראה קאריקטורה, שכה אותה, ואחר זמן רב עולה אותו הרעיון בדמיונו. יתכן שבתחילה כוונה שלו שככה הקאריקטורה הסדמת, ולפתע עלתה מבלי שהאיש עצמו היה מודע למקורה. זה קורה גם לי משוררים, לסופרים ולמלחינים.

"ברג קמון": אנשולם

הקפטן והגברת הכבודה

על סיפור מפיו של מייק דוקאקיס, מועמד אפשרי לנשיאות ארצות-הברית (חזותת יהודיה), "יומן אישי", (העולם הזה 20.4.88).

חזותתו של דוקאקיס היא אכן יהודיה. טובה, אך ציונית איננה ומייק איננו שונא אותה. מי שטיפק את המידע להעולם הזה כוודאי התכוון לברר, אולם על המצב האמיתי ניתן ללמוד מהסיפור הבא:

במשך שנים רבות שימשתי כקונסול כללי של

גלויית-התורה הבישולים דוקאק חסרים

ישראל בבוסטון. בשנת 1976, לקראת סיום שרד תי, הלכתי להיפרד ממייק דוקאקיס, גם אז מושי לה של מאסאצ'וסטס, אחת המדינות שהייתי מוזמן אליהן.

תוך כדי שיחה עלה עניין פעילותה של אשתו, קיטי, בכל הנוגע לישראל, וכאן יש לי סיפורים פיקאנטיים, שאי-אפשר עדיין לספרם, ולפתע פתאום סיפר לי דוקאקיס את הסיפור הבא:

"כפי שאתה יודע, ארוני הקונסול הכללי, אלה הם ימי חגיגות ה-200 לעצמאות ארצות-הברית. לפני זמן קצר הגיעו לבוסטון, מלונג-איילנד (חוף ניו-יורק), מה שנהגו לכנות "הספינות הנישאות", חיקוי לספינות שהיו משייטות בשעתו בין ניר יורק לבוסטון. בהגיע אחת הספינות פונה גברת ניו-אינגלנדית כבודה, מנהלת פנימייה לעלמות צעירות, לקצין המארגן את המשט ואומרת לו כי יתיה זה נחמד, אם נערותיה תארחנה בפנימייה אחרים מן הצוערים שעל סיפון הספינות. יש לי רק בקשה אחת, הוסיפה, וודא שלא יהיו ביניהם יהודים"

"מגיע היום המיועד, וקבוצה של קאדטים תמירים, נאים ומהוקצעים, מגיעה לפנימייה. אך דא עקא — כולם כושים. "אומרת הגברת הכבודה לקצין המלווה: אני מצטערת, רומני שנפלה כאן איוושהי טעות..."

"משיב הקצין: אוכל להבטיחך, גבירתי, קפטן גינסברג לעולם אינו טועה!"

זה כמובן סיפור בעל זקן, אך העובדה שהמושל מצא לנכון לספרו לנציג ישראל בימים שבהם לא חלם כלל על הנשיאות, מעידה על הלך-רוחו. **שמשיין ענבל, ירושלים**

כתובת המערכת

קוראים המבקשים לכתוב למערכת העולם הזה מתבקשים לדייק בכתובת המערכת: רחוב גדרון 3, תל-אביב, מיקוד — 63458. בשעת הצורך ניתן גם לפנות בטי לפון — 232262 (03) 245242, 2009, ובטלסק 972-3-245242. — RMYM IL 341667

משו"בים לבט"רים

עוד על ראשי-תיבות צה"ל ליים (מיי-כתבים), העולם הזה 10.2.88 והלכה.

כאמת משגעים ראשי-תיבות האלה, שצה"ל כליכד משופע בהם. הודמנת, באחרונה, לרגל עניין מסויים, לבי קור"ם (בסיס קליטה ומיון) של צה"ל וגיליתי שהמתגייסים הטריים אינם סתם חייל-יחובה אלא הם מלש"בים (מגויסים לשרות-ביטחון). או זה כבר לא מפליא, כי אחרי המיון הם נשי לחים לבט"רים (בסיס-טירונות). **יוסף רייך, תל-אביב**

אי-הבנה

על טיבה של מחמאה מסויימת (מאיך שוברים אמא יהודיה?), גם זה וגם זה, העולם הזה 13.4.88.

סבורני שעורכת המדור הנכבדת טעתה כאשר ראתה בגלוייה של השלד, המודיע, "מה שחסר לי, זה הבישול שלך!" תגובה שלילית לטיב תבשיר ליה.

לדעתך, ההיפך הוא הנכון. המתארח ביקש להודיע, שמכיוון שלא שבו והומינו אותו לאר"י חות-השחיתות המפוארות והדשנות של עורכת המדור, הוא היה, מהר מאוד, לשלד-עצמות ומה שחסר לו זה רווקא כן הבישולים שלה. **שוש מיכאלי, נהריה**

הספרים של שטיבל

על זיכרון-נעורים, 1940 (אחר-הצהריים עם יעקב חורגין), "דף חדש", העולם הזה 13.4.88.

במבול הראיונות המציף אותי מדי שבוע, במוסף עיתוני סוף-השבוע וגם בהעולם הזה, לא נתקלתי זה זמן רב בראיון כה מעניין, נוגע ללב ומעורר זיכרונות כמו הראיון של חגית טוך עם יעקב חורגין בן ה-89.

אני מודה ומתודה כי אינני זוכר כלל את העלילות, אבל אני זוכר היטב את השמות של הספרים, בכריכה בצבע החולש הוצאת שטיבל, שלקחתי בכל יום שישי מספריית-ההשאלה ברחוב מזה (ממול לקולנוע אופרי המנוח): חומת אנריפס, ירושלים בלהבות, הקואים הצעירים. בין חיית-אדם.

לא זוכר אף מילה, אבל זוכר את העונג של הקריאה בדפים העבים ואת שעות-הנועם של שבתות אחרי-הצהריים שביליתי בחברת ספריו של חורגין. **נחמיה גלס, תל-אביב**

לשטוף את העיניים

על הצפייה בסירטי-קייטש (הקייטש הפך לסגנון אצל האינטלקטואלים!), "מה הם אומרים", העולם הזה 13.4.88.

אני מסכים במאה אחוז עם מנהל הסינוטק התל-אביבי, אלון גרבוז: אין זאת בושה לצפות בסרטי-קייטש, לא על המסך הגדול ולא על המסך הקטן.

אין לי יום ראשון טוב, אלא אם כן אני מצליח לצפות כששולח. אם כי, להודות על האמת, בעיקר כדי לשטוף את העיניים בליגה אוונס המשגעת, הלא היא קריסטל. **דוד ברוך, תל-אביב**